

Arrest

nr. 306 799 van 17 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België op 1 augustus 2022 binnenkwam als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 2 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 13 september 2022 besliste de Dienst Voogdij van de FOD Justitie dat verzoeker meerderjarig was, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij 23, 21 jaar oud was met een standaarddeviatie van 1,73 jaar.

1.3. Op 9 november 2023 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 13 november 2023 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 02/08/2022
Overdracht CGVS: 27/01/2023

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal op 29 augustus 2023 van 8u37 tot 11u53, bijgestaan door een tolk die Pashtu spreekt. Er was geen advocaat aanwezig gedurende het onderhoud.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan. U bent geboren en getogen in het dorp Tesha in het district Asadabad van de provincie Kunar. U bent Pashtun van origine en u bent een soennitisch moslim. U ging gedurende 6-7 jaar naar school en hebt nooit gewerkt in Afghanistan. Uw vader A.Q. had een job bij de lokale politie (arbaki) in het district Sarkano van de provincie Kunar. Op een avond toen uw vader op wacht stond werd een persoon vermoord en werd dit lijk aan de controlepost gelegd. Uw vader zag dit lijk de volgende morgen en verwittigde zijn collega's. Samen brachten ze het lijk de controlepost binnen. Eén week na de vondst van het lijk (23 dagen voor de machtsovername) werd uw vader voor de 1ste maal aan de telefoon bedreigd door de broers van de overleden man, afkomstig uit Khanj Gul. U was erbij toen uw vader thuis werd gebeld. Ze beschuldigden uw vader van moord. Uw vader legde hen uit dat het zo niet liep maar toch begrepen de broers dit verkeerd. Twee dagen na de dreigtelefoon ontvingen jullie een dreigbrief (21 dagen voor de machtsovername) met de boodschap dat jullie zouden bestraft worden omwille van de moord. Uw vader ging verder met zijn werk maar werd om de 2-3 dagen telefonisch bedreigd, hij meldde dit wanneer hij naar huis belde. Hij kreeg de opdracht om weg te lopen op de dag van de machtsovername, en hij kwam toen naar huis. Zes dagen later verdween uw vader toen hij niet terugkwam van een bezoek aan de bazaar. Sinds uw vaders verdwijning vernamen jullie over hem geen nieuws. Omdat uw moeder bang was besliste ze diezelfde dag dat u Afghanistan moest verlaten.

U vertrok de 26ste of 27ste dag na de machtsovername uit Afghanistan. Uw maternale oom regelde uw reis en financierde deze met geld van de door uw moeder verkochte juwelen. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Frankrijk en dan België, waar u op 2 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: een kopie van uw taskara alsook een fotobundel van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Voorafgaand dienen volgende opmerkingen gemaakt te worden bij het profiel dat u zich hebt aangemeten.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 8 augustus 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'De leeftijd wordt bepaald op 23,21 jaar met een standaarddeviatie van 1,73 jaar. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige hebt voorgedaan, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij van bij aanvang waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit.

U stelt dat u een andere kopie had van uw taskara ten tijde van het MENA- interview en dat u niet wist dat u een verkeerde geboortedata opgaf (MENA, p.1). Verder gevraagd naar deze taskara, antwoordt u dat deze afgepakt en verbrand werd en verwees u naar uw (moeilijke) reisweg (CGVS, p.6). Deze uitleg is echter allerminst aannemelijk.

Gevraagd naar uw geboortedatum bleek trouwens dat u moeite hebt met het gebruik van de Afghaanse kalender. Zo verklaart u dat u geboren bent op [...] /12/1396, u kijkt het nog na op uw taskara (CGVS, p.5). Uit informatie waarover CGVS beschikt blijkt echter dat deze datum overeenkomt met 21/02/2018.

Uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt tevens dat u school genoot (CGVS, p.7) tot het 3de jaar hoewel u tijdens het MENA-interview aangaf nooit naar school te zijn geweest (CGVS, p.4). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde u dat het geen goede school betreft, hetgeen evenmin overtuigt (CGVS, p. 31).

Bij uw recent verblijf in Asadabad dienen eveneens vraagtekens te worden geplaatst

Zo zijn uw verklaringen over de veiligheidssituatie in uw regio vaag en te beperkt. Zo verklaart u vaagweg dat er soms aanvallen waren van de taliban op willekeurige mensen en huizen. U vervolgt dat u niet weet wie de controle had over uw district maar dat het dorp voor de machtsovername onder controle was van de malik. Verder gevraagd naar de activiteiten van de taliban in uw dorp wist u enkel te zeggen dat taliban daar niks heeft gedaan en het een beetje onveilig was (CGVS, p.12 en 13). Hoewel er taliban aanwezig was in uw dorp, stelt u dat u ze nooit zag. Of dorpelingen een taks moesten betalen aan de taliban wist u niet en of ze andere activiteiten hadden in het dorp wist u evenmin (CGVS, p.13). Gevraagd of de taliban rekruteerde in uw dorp antwoordde u bevestigend. U had hierover echter enkel geruchten gehoord, vrouwen zouden dit aan elkaar doorverteld hebben. U bleek ook niet op de hoogte te zijn van de houding van de dorpsouderen ten aanzien van de taliban (CGVS, p. 12 t/m 14). Er kan echter verwacht worden dat u meer informatie zou kunnen verschaffen over de situatie in uw dorpsgemeenschap.

U stelde voorts dat u 26 dagen na de machtsovername Afghanistan verliet. Gevraagd wat u verder opmerkte na de machtsovername, repliceert u dat u het niet heeft begrepen. Wanneer u gevraagd wordt wat u verder opmerkte, verklaart u dat de overheid wegging en de taliban kwam maar verder gaat u niet (CGVS, p.14). Gevraagd in welk Afghaans jaar en welke Afghaanse maand u uw land hebt verlaten moest u het antwoord schuldig blijven. U wist zelfs niet te zeggen in welk seizoen u bent vertrokken (CGVS, p. 14).

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan de beroepsactiviteiten van uw vader.

Zo zijn uw verklaringen hieromtrent ook vaag en te beperkt. Wanneer u bevraagd wordt over de dienstdadigheid van uw vader en welke dorpen in Sarkano hij beschermde, antwoordt u telkens dat u het niet weet (CGVS, p.15 en 16). Als u gevraagd wordt naar de taken van uw vader komt u niet verder in uw beschrijving dan dat hij moest bewaken en patrouilleren om de dorpen te beschermen (CGVS, p.17). Wanneer u bevraagd wordt om de werkplek van uw vader te beschrijven, weet u enkel te zeggen dat uw vader daar in een dorp in een controlepost zat en deze post 's nachts moest bewaken. De naam van het dorp kent u niet (CGVS, p. 16 en 17). U verklaart verder dat uw vader nooit over zijn werk sprak en dat u dus niets kan zeggen over gebeurtenissen op zijn werk. Wanneer u gevraagd wordt of uw vader moest solliciteren, blijft u het antwoord schuldig. Dit geldt tevens ook voor de vraag hoe uw vader überhaupt die job kreeg. U verklaart dat u de collega's van uw vader kent maar op de vraag om over hen te vertellen, repliceert u dat u ze toch niet kent (CGVS, p.17). Gevraagd naar uw vaders maandelijks inkomen, verklaart u dat u het niet weet. Dit geldt opnieuw voor de vraag wat uw vader daarvoor deed qua werk. Gevraagd naar zijn opleiding, weet u enkel te verklaren dat hij enkele maanden weg was voor training maar u zich niet kan herinneren waarheen (CGVS, p.18). Ondanks uw jeugdige leeftijd kan verwacht worden dat u beter op de hoogte bent van bovenstaande.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de beroepsactiviteiten van uw vader is het evenmin geloofwaardig dat jullie problemen zouden hebben gekend omdat uw vader een lijn aan de checkpoint zou hebben gevonden.

Over deze problemen dienen voorts nog volgende opmerkingen te worden gemaakt.

Vooreerst dienen er vraagtekens geplaatst te worden bij het gedrag van uw vader na ontvangst van de bedreigingen. Hij keerde voor zes dagen naar huis terug maar hij ging tijdens diezelfde periode echter buitenshuis om boodschappen te doen, wat weinig aannemelijk is, gezien de persoonlijke bedreigingen en eventueel gevaar door grote talibanaanwezigheid. Geconfronteerd met de vraag waarom uw zussen geen boodschappen deden daar ze dit eerder al gedaan hadden (CGVS, p.21), ontwijkt u deze vraag en vraagt u wanneer (CGVS, p.27). Verder geeft u aan dat u weinig zoekacties verrichtte na uw vaders verdwijning (CGVS, p.20), wat merkwaardig is gezien uw vertrek 26 dagen na de machtsovername. U stelt dat uw moeder en jongere zus het wel navroegen bij andere mensen in de buurt (CGVS, p.28). Er kan echter verwacht worden dat u, als oudste zoon, stappen zou hebben ondernomen om uw vader terug te vinden.

Daarenboven stelt u dat er een persoonlijke dreigbrief werd afgeleverd, gericht aan uw vader. U zag deze brief maar kon deze niet lezen omdat het met de hand geschreven was (CGVS, p.29), toch opmerkelijk. U gaat verder dat uw moeder deze brief ergens bewaarde maar dat ze nu verdwenen is. Gevraagd waarom uw moeder niet voorzichtiger omsprong met een dergelijk belangrijk document, vervolgt u dat jullie niet wisten dat dit zo belangrijk ging zijn en dat uw moeder omwille van geheugenproblemen de brief niet meer vond. Eerder verklaarde u echter dat uw moeder alle attesten of documenten van uw vader verbrandde (CGVS, p.20). Dit zijn allerminst consistente verklaringen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij de nodige inspanning levert om zijn verzoek tot internationale bescherming te staven. Dergelijk stavingsstuk voorleggen, is daar onderdeel van.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Aan uw voorgelegde foto's van uw vader kan geen bewijskracht worden toegekend. Het is immers niet moeilijk om beeldmateriaal te manipuleren. Maar, hoe dan ook kan niet vastgesteld worden dat de afgebeelde persoon daadwerkelijk uw vader is. U weet niet waar en wanneer een aantal van deze foto's waren genomen. Bevreemdend gezien een deel van de foto's jarenlang bij jullie thuis aan de muur hebben gehangen (CGVS, p. 34 en 35). Bijkomend legt u foto's van uw vader neer waarop de hoofden van uw vader compleet verschillen. Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat hij op de ene foto een lange baard heeft en op de andere foto een kortere baard, maar dat hij wel degelijk de persoon is die op beide foto's staat afgebeeld (CGVS, p.35). Uw uitleg weet echter niet te overtuigen.

Uw taskara is een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat.

Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te

beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'.

Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou

lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig

heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020).

Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_and_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de

machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets

te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De rechtspleging

De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet vermeldt niet de inwilliging van het beroep als sanctie voor de afwezigheid van de verwerende partij op de terechtzitting van de Raad. De Raad is op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting niet verplicht het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt de bepaling een omkering van de bewijslast in. Deze bepaling heeft wel tot gevolg dat de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dienen te worden beantwoord (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365; RvS 29 oktober 2014, nr. 10 890 (c); RvS 9 maart 2016, nr. 11 839 (c)).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- Artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 62 en 74/17 van de Vreemdelingenwet;
- Artikelen 1, A, (2), en 33 van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikelen 2 en 3 van het EVRM;
- De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt vooreerst dat er uit zijn verklaringen blijkt dat hij aan geheugenproblemen lijdt en moeite heeft met cijfers en tijd.

Aldus kan niet worden voorgehouden dat verzoeker de Belgische instanties zou hebben willen misleiden omtrent zijn leeftijd. Verzoeker verwijst hierbij naar de verklaringen die hij aflegde over zijn familieleden, waaruit duidelijk blijkt dat verzoekers tijdsbesef zeer gebrekkig is. Verzoeker kan dan ook niet zonder zijn taskara zijn leeftijd juist duiden. Hij verkreeg pas later een kopie van zijn eerder verloren taskara.

Evenmin kon verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud duiden hoelang hij juist onderweg was, terwijl hij dit eerder wel kon. Verzoeker heeft geen reden om hierover te liegen en bijgevolg kan men hieruit geen ongelooftwaardigheid vaststellen.

De vaststelling dat verzoeker de Afghaanse kalender niet goed kan gebruiken is dan ook correct, maar niet in de zin dat verzoeker niet recentelijk in Asadabad zou hebben verbleven. Een zulke bewering is niet gestoeld op een feitelijke basis.

Aldus kan de correctie van de leeftijdstest niet worden ingeroepen ter afbreuk van de geloofwaardigheid van verzoeker.

De fiche "*niet-begeleide minderjarige vreemdeling*" werd niet ter controle aan verzoeker terug voorgelezen. Deze kan dan ook niet zomaar als tegenbewijs worden gebruikt. Verzoeker benadrukt hierbij zijn beperkte scholing en verwijst opnieuw naar zijn gebrekkig tijdsbesef. Er kan dan ook geen wil tot misleiden worden vastgesteld in hoofde van verzoeker.

Het gedrag van de vader kan verder niet als inconsistent worden bestempeld. Uit niets kan worden afgeleid dat de vader van verzoeker de waarheid vertelde dat hij naar de bazaar ging. Hij gebruikte dit als excuus om zijn eigen vel te redden. De dreigbrief onderschrijft deze hypothese. Er zijn alternatieve verklaringen mogelijk waarbij de zienswijze van de bestreden beslissing niet de enige is.

Voorts blijkt dat verzoeker zijn vader discreet was, zeker na de bedreigingen die hij ontving. In een zulke context is het aannemelijk dat verzoeker niet veel informatie ontving over de werkzaamheden van zijn vader. De neergelegde documenten dienen hiertoe als begin van bewijs.

Aangaande zijn taskara, benadrukt verzoeker dat hij een kopie ontving via zijn moeder. Hij kon de foute datum hierop niet opmerken. De datum is manifest onjuist maar wel begrijpelijk gezien de context. Bijgevolg kan dit geen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoeker.

Buiten deze tijdsbepalingen zijn er geen andere aanwijzingen waaruit blijkt dat de door verzoeker neergelegde documenten niet authentiek zouden zijn.

Voorts betoogt verzoeker dat hij wel degelijk over een risicoprofiel beschikt en verwijst naar de verklaringen over zijn vader, die volgens hem wel degelijk geloofwaardig zijn. Verzoeker verwijst tevens naar landeninformatie waaruit blijkt dat voormalig overheidspersoneel en hun familieleden worden gevisieerd door de taliban.

3.1.2. Stukken ter ondersteuning van het verzoekschrift:

- EUAA-rapport "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023 (stuk 3);
- Bijlage 26 (stuk 4);
- Fiche "*NBMV*" (stuk 5);
- Leeftijdsbeslissing Dienst Voogdij van de FOD Justitie (stuk 6);
- DVZ-verklaring en CGVS-vragenlijst (stukken 7 en 8).

3.1.3. De commissaris-generaal brengt in een aanvullende nota van 19 maart 2024 de volgende landeninformatie ter kennis:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- EUAA “Country Guidance Afghanistan” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA “Afghanistan Country Focus” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023 beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>;
- COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van Cedoca van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.3. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vrees daar verzoeker misleidende verklaringen aflegde inzake zijn leeftijd (i), hij zijn recent verblijf niet aannemelijk maakt (ii), de beweerde werkzaamheden van zijn vader niet kunnen overtuigen (iii), het gedrag van de vader van verzoeker niet aannemelijk is in de beschreven context (iv) en de door verzoeker neergelegde documenten niet voldoen om diens ongeloofwaardige verklaringen te remediëren (v).

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door louter te volharden in zijn verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing.

Zo merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers verklaringen omtrent zijn leeftijd afbreuk doen aan zijn geloofwaardigheid:

“Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 8 augustus 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstige artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als

minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'De leeftijd wordt bepaald op 23,21 jaar met een standaarddeviatie van 1,73 jaar. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige hebt voorgedaan, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij van bij aanvang waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit.

U stelt dat u een andere kopie had van uw taskara ten tijde van het MENA- interview en dat u niet wist dat u een verkeerde geboortedata opgaf (MENA, p.1).

Verder gevraagd naar deze taskara, antwoordt u dat deze afgepakt en verbrand werd en verwees u naar uw (moeilijke) reisweg (CGVS, p.6). Deze uitleg is echter allerm minst aannemelijk.

Gevraagd naar uw geboortedatum bleek trouwens dat u moeite hebt met het gebruik van de Afghaanse kalender. Zo verklaart u dat u geboren bent op [...]12/1396, u kijkt het nog na op uw taskara (CGVS, p.5). Uit informatie waarover CGVS beschikt blijkt echter dat deze datum overeenkomt met 21/02/2018."

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij maar een beperkt tijdsbesef zou hebben en zich bijgevolg enkel kon baseren op het kopie van de taskara. Dit betoog valt moeilijk te rijmen met verzoekers verklaringen betreffende zijn scholing. Immers stelt verzoeker dat hij kan lezen en schrijven en tot het derde middelbaar naar school ging (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 6-7). Dat verzoeker, desondanks deze relatieve scholingsgraad, een dermate gebrekkig tijdsbesef zou hebben dat hij zich op een zulke grove wijze zou vergissen omtrent zijn leeftijd is niet aannemelijk. Het misleidende karakter van verzoekers verklaringen wordt nog verder versterkt door verzoekers bevreemdende verklaring dat hij in 2018 zou zijn geboren. De uiterst incoherente verklaringen van verzoeker, die geenszins lijken overeen te stemmen met het geschoolde profiel van verzoeker, doen ernstig afbreuk aan zijn geloofwaardigheid en wekken het vermoeden dat verzoeker geen zicht geeft op zijn werkelijke profiel.

Aangaande zijn taskara stelt verzoeker dat hij een kopie met een foute datum verkreeg. Verzoeker biedt echter niet de minste verduidelijking waarom een kopie van zijn originele taskara een foutieve datum zou bevatten. Het is immers niet logisch dat een kopie aangepaste data zou inhouden. Het verweer van verzoeker is dan ook niet dienstig.

De bestreden beslissing merkt tevens terecht op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent zijn scholing. Zo stelde verzoeker bij het MINTEH-interview dat hij niet naar school ging terwijl hij tijdens het persoonlijke onderhoud van een relatief uitgebreide schoolcarrière gewag maakte. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift kritiek uit op het gebruik van de fiche "*niet-begeleide minderjarige vreemdeling*" ingevuld door het bureau MINTEH, dient er op gewezen dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit zou kunnen blijken dat de in deze fiche opgenomen verklaringen van verzoeker onjuist zouden zijn weergegeven. Indien verzoeker wenst aan te tonen dat de vermeldingen in deze fiche niet overeenstemmen met zijn werkelijke verklaringen, dient hij dit *in concreto* aan te tonen. Verzoeker slaagt er evenwel niet in dergelijke concrete en pertinente gegevens aan te voeren. Het loutere feit dat verzoeker bij het invullen van de fiche niet werd bijgestaan door een advocaat of voogd en dat verzoeker deze niet voor akkoord ondertekende, is op zich niet van die aard om aan te tonen dat de weergave van verzoekers verklaringen in deze fiche onjuist zouden zijn. De Raad merkt hierbij tevens op dat er geen wetsbepalingen zijn inzake de "*procedurele waarborg voor de niet-begeleide minderjarige*" waaruit kan worden afgeleid dat het loutere feit dat verzoeker zich niet expliciet akkoord verklaarde met de inhoud van de fiche "*niet-begeleide minderjarige vreemdeling*" ingevuld door het bureau MINTEH ertoe zou leiden dat zijn verklaringen niet aan hem kunnen worden tegengeworpen. Verzoeker brengt aldus geen concrete en pertinente elementen aan die ertoe zouden nopen om deze fiche buiten de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming te houden. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden dat hij geen tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn identiteit bij het invullen van de fiche "*niet-begeleide minderjarige vreemdeling*".

Voorts merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker zijn recente verblijf in Asadabad niet aannemelijk maakt:

"Zo zijn uw verklaringen over de veiligheidssituatie in uw regio vaag en te beperkt. Zo verklaart u vaagweg dat er soms aanvallen waren van de taliban op willekeurige mensen en huizen. U vervolgt dat u niet weet wie de controle had over uw district maar dat het dorp voor de machtsovername onder controle was van de malik. Verder gevraagd naar de activiteiten van de taliban in uw dorp wist u enkel te zeggen dat taliban daar niks heeft gedaan en het een beetje onveilig was (CGVS, p.12 en 13). Hoewel er taliban aanwezig was in uw dorp, stelt u dat u ze nooit zag. Of dorpelingen een taks moesten betalen aan de taliban wist u niet en of ze andere activiteiten hadden in het dorp wist u evenmin (CGVS, p.13). Gevraagd of de taliban rekruteerde in uw dorp antwoordde u bevestigend. U had hierover echter enkel geruchten gehoord, vrouwen zouden dit aan elkaar doorverteld hebben. U bleek ook niet op de hoogte te zijn van de houding van de dorpsouderen ten

aanzien van de taliban (CGVS, p. 12 t/m 14). Er kan echter verwacht worden dat u meer informatie zou kunnen verschaffen over de situatie in uw dorpsgemeenschap.

U stelde voorts dat u 26 dagen na de machtsovername Afghanistan verliet. Gevraagd wat u verder opmerkte na de machtsovername, repliceert u dat u het niet heeft begrepen.

Wanneer u gevraagd wordt wat u verder opmerkte, verklaart u dat de overheid wegging en de taliban kwam maar verder gaat u niet (CGVS, p.14). Gevraagd in welk Afgaans jaar en welke Afgaanse maand u uw land hebt verlaten moest u het antwoord schuldig blijven. U wist zelfs niet te zeggen in welk seizoen u bent vertrokken (CGVS, p. 14)."

Verzoeker biedt in zijn verzoekschrift geen ernstig, inhoudelijk verweer tegen de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd gehandhaafd.

Vervolgens merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker de werkzaamheden van zijn vader niet aannemelijk maakt:

"Zo zijn uw verklaringen hieromtrent ook vaag en te beperkt. Wanneer u bevestigd wordt over de diensttijd van uw vader en welke dorpen in Sarkano hij beschermde, antwoordt u telkens dat u het niet weet (CGVS, p.15 en 16). Als u gevraagd wordt naar de taken van uw vader komt u niet verder in uw beschrijving dan dat hij moest bewaken en patrouilleren om de dorpen te beschermen (CGVS, p.17). Wanneer u bevestigd wordt om de werkplek van uw vader te beschrijven, weet u enkel te zeggen dat uw vader daar in een dorp in een controlepost zat en deze post 's nachts moest bewaken. De naam van het dorp kent u niet (CGVS, p. 16 en 17). U verklaart verder dat uw vader nooit over zijn werk sprak en dat u dus niets kan zeggen over gebeurtenissen op zijn werk. Wanneer u gevraagd wordt of uw vader moest solliciteren, blijft u het antwoord schuldig. Dit geldt tevens ook voor de vraag hoe uw vader überhaupt die job kreeg. U verklaart dat u de collega's van uw vader kent maar op de vraag om over hen te vertellen, repliceert u dat u ze toch niet kent (CGVS, p.17). Gevraagd naar uw vaders maandelijks inkomen, verklaart u dat u het niet weet. Dit geldt opnieuw voor de vraag wat uw vader daarvoor deed qua werk. Gevraagd naar zijn opleiding, weet u enkel te verklaren dat hij enkele maanden weg was voor training maar u zich niet kan herinneren waarheen (CGVS, p.18). Ondanks uw jeugdige leeftijd kan verwacht worden dat u beter op de hoogte bent van bovenstaande."

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de discretie van zijn vader. Dit komt echter neer op een herhaling van zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waarbij hij stelde dat zijn vader niets zei over zijn werk. Hiermee doet hij geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing, omtrent deze verklaringen gedane, pertinente en correcte vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete argumenten en elementen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen, waarbij hij echter geheel in gebreke blijft. Gezien de motieven in de bestreden beslissing niet dienstig worden weerlegd, blijven deze onverminderd gehandhaafd.

Vervolgens oordeelt de bestreden beslissing op pertinente wijze dat verzoekers verklaringen over de eigenlijke vervolging niet kunnen overtuigen:

"Vooreerst dienen er vraagtekens geplaatst te worden bij het gedrag van uw vader na ontvangst van de bedreigingen. Hij keerde voor zes dagen naar huis terug maar hij ging tijdens diezelfde periode echter buitenshuis om boodschappen te doen, wat weinig aannemelijk is, gezien de persoonlijke bedreigingen en eventueel gevaar door grote talibanaanwezigheid. Geconfronteerd met de vraag waarom uw zussen geen boodschappen deden daarze dit eerder al gedaan hadden (CGVS, p.21), ontwijkt u deze vraag en vraagt u wanneer (CGVS, p.27). Verder geeft u aan dat u weinig zoekacties verrichtte na uw vaders verdwijning (CGVS, p.20), wat merkwaardig is gezien uw vertrek 26 dagen na de machtsovername. U stelt dat uw moeder en jongere zus het wel navroegen bij andere mensen in de buurt (CGVS, p.28). Er kan echter verwacht worden dat u, als oudste zoon, stappen zou hebben ondernomen om uw vader terug te vinden."

Daarenboven stelt u dat er een persoonlijke dreigbrief werd afgeleverd, gericht aan uw vader. U zag deze brief maar kon deze niet lezen omdat het met de hand geschreven was (CGVS, p.29), toch opmerkelijk. U gaat verder dat uw moeder deze brief ergens bewaarde maar dat ze nu verdwenen is. Gevraagd waarom uw moeder niet voorzichtiger omsprong met een dergelijk belangrijk document, vervolgt u dat jullie niet wisten dat dit zo belangrijk ging zijn en dat uw moeder omwille van geheugenproblemen de brief niet meer vond. Eerder verklaarde u echter dat uw moeder alle attesten of documenten van uw vader verbrandde (CGVS, p.20). Dit zijn allerminst consistente verklaringen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij de nodige inspanning levert om zijn verzoek tot internationale bescherming te staven. Dergelijk stavingsstuk voorleggen, is daar onderdeel van."

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat het gedrag van zijn vader wel degelijk aannemelijk is, en dat hij stelde boodschappen te gaan doen, maar dit eigenlijk als excuus aanwendde om weg te vluchten. Verzoeker

doet hiermee echter geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers vader gedurende zes dagen lang enkele keren buitenshuis ging om boodschappen te doen, om hierna ook telkens terug te komen naar huis. Dit getuigt weldegelijk van uiterst risicovol gedrag in het licht van de dreiging van de taliban. Aan zulks manifest onvoorzichtig gedrag, terwijl er andere opties voorhanden waren, kan geen geloof worden gehecht.

Tot slot overweegt de bestreden beslissing terecht dat de door verzoeker neergelegde documenten zijn ongeloofwaardige verklaringen niet kunnen remediëren:

“De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Aan uw voorgelegde foto's van uw vader kan geen bewijskracht worden toegekend. Het is immers niet moeilijk om beeldmateriaal te manipuleren. Maar, hoe dan ook kan niet vastgesteld worden dat de afgebeelde persoon daadwerkelijk uw vader is. U weet niet waar en wanneer een aantal van deze foto's waren genomen. Bevreemdend gezien een deel van de foto's jarenlang bij jullie thuis aan de muur hebben gehangen (CGVS ,p. 34 en 35). Bijkomend legt u foto's van uw vader neer waarop de hoofden van uw vader compleet verschillen. Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat hij op de ene foto een lange baard heeft en op de andere foto een kortere baard, maar dat hij wel degelijk de persoon is die op beide foto's staat afgebeeld (CGVS, p.35). Uw uitleg weet echter niet te overtuigen.

Uw taskara is een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat.

Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.”

Het louter tegenspreken van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing, zonder hierbij concrete argumenten aan te voeren, maakt geen dienstig verweer uit.

Een verwijzing naar algemene landeninformatie waaruit blijkt dat overheidspersoneel wordt gevisieerd door de taliban is niet dienstig daar er geen geloof kan worden gehecht aan de werkzaamheden van verzoekers vader en de daarbij gepaarde vervolging.

Gelet op het bovenstaande is niet voldaan aan de cumulatieve voorwaarden bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP